

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΜΠΑΛΛΟΝΙΟΥ

Ο Α. Η. Πήου, από τό Χάσμου - Χάη, τής Ν. Υερσής, άγόρασε, τόν πωρασμένο Ίούλιο ένα μπαλλόνι από αυτά που πουλούν στους δρόμους για τά παιδιά. Καί, άφου έφρόντισε προηγουμένως νά περάση στην κλωστή του μπαλλονιού τήν κάρτα του, τό έξεπέλασε στον άέρα για νά δη, από περιέργεια, που θά έπήγαινε.

Φαντάζεσθε, λοιπόν, τήν έκπληξη του όταν, ύστερ' από λίγες μέρες έλαβε ένα γράμμα από έναν κάτοικο τής πόλεως Μαρακάμπα της Βενεζουέλας, ό όποιος τόν πληροφορούσε ότι τό μπαλλόνι είχε πέσει στην αύλη του σπιτιού του!

Τό μπαλλόνι, ούτε λίγο ούτε πολύ είχε περάσει δλόκληρο τόν Ώσανό!

Πρωτοφανές ρεκόρ για . παιδικό μπαλλόνι!...

άρχις :

Φτωχά γεννά, τραγούδια, πατρις, φτωχή μητέρα, Μικρά πουλιά πετονε μού' σε κλουβι στενό, Οί στανταγχοί γυροδόν έλεύθερον άέρα Κι' άπέρανο ουρανό.

Όμως θάρρη μιά μέρα, που ή πατρις μεγάλη, Τη γλώσσα τη μεγάλη θά βρη' μού' στην καρδιά, Καί θάξουνε ταίριατα τού κλέφτη οί στίχοι πάλι Καί οί Πύδχοι παιδιά.

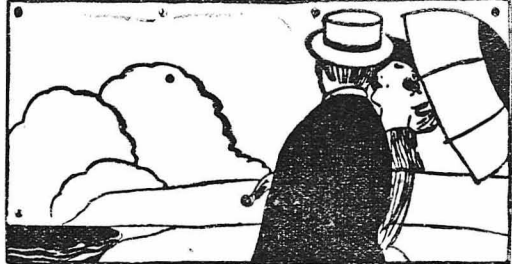
Και τελειώνω με τ'ν άποστοροφή αυτή προς τούς νέους ποιητές:

Ό, μη μέε λημονάε. Κ' ήμεις για σάς, άηθόνα, Φυτάρια τις άόρασε και τις τρανταραλλίες, Τραβήξαμε μ' άγκάτια ήμεις και καταρρόνια, Για νάχεν' έσσις τάνθη και τις μουκοβολίες.

Όσο και άν ή άειρέση του ποιήματος ή'ανε τυχεία και άσχητη με τό νόημα του, ποιός θά μπορούσθι νά με κρατήση από τό νά πιστώσω, ότι στους προφητικούς αυτού, στίχους, που μου χάριζε ό ποιητής, είχα ν' έγω τό μαριόδι μου τής προφητείας. Εύτυχώς ό ποιητής έζησε για νά έκπληρωθί δλόκληρη ή προφητεία στον έανό του. Ο ίδιος «η γλώσσα τή μεγάλη βρήκε μέσ' στην καρδιά». Και με τούς δικούς του στίχους άπότυχαν «ταίριατα του κλέφτη οί στίχοι πάλι και οί Πύδχοι παιδιά». Οί δάφνες και ή ροιανταφυλλίες, που φύτρωσε, άδυσχαν για τή δική του δόξα. Καί, άξα δοξαριόνο, ήρθε ή όμα να χαρτί, πλουσιόποραχο, ό ύιος «να άνθη και τις μουκοβολίες», που είχε προφητεύσει για τούς ποιητικούς του άπογόνους.

Ένας λόγος νά με συγκινή άκόμα περισσότερο τό ότι ό ύψιλότατος ποιητής έφυγε νά χαράξη τό δνομά μου άπάνω από τούς προφητικούς του αυτούς στίχους.

Παύλος Νιρβάνας Τέλος τής πρώτης σειράς τών Απομνημονευμάτων

ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΡΑΣΟΠΑΤΕΡΩΝ

Ο έπίσκοπος Ρολλέ και ό γιατρός του. Η άπқыέρυσεις τής σίνεπσοίς.—Τό πινό... με τά μάτια!... Ένας άλλος κρασοπατέρας που βρήκε τό διάβολό του από τόν γιατρό του. Τό μαρτύριο τής νερεπσοίς! Η τρέλλες μιάς παρέας μεθύσαν. Βροχή έπιπλων!... Ο Κήρος και ό Άστράγης κλπ. κλπ

Ο έπίσκοπος Ρολλέ ήταν ένας από τούς μεγαλύτερους μεθύσανς που άναφέρει ή ιστορία. Κάποσε έφυγε νάπει άρρωστος από τό πολύ πινό! Καθώς δέ ήταν έπόμενο, τό πρώτο που έκανε ό γιατρός μόλις τόν έξήτασε, ήταν νά του άπαγορεύση νά έναβαλίη στό στόμα του και μιά γουλιά έσω κραιοιού. Ο έπίσκοπος φοβούμενος για τή ζωή του, ύπεσέθη στό γιατρό ότι θά άκολουθούσε κατά γράμμα τήν συμβουλή του.

Φαντασθήτε όμως τήν έκπληξη του γιατρού όταν, στην έμεσση έπομένη έπίσκεψή του, είδε νά είνε ποιοθετημένο κοντά στό κρεβάτι του άσθενούς ένα κρασεζάκι έπάνω στό όποιον ύπληχε μιά μοπιίλλια «οκαδιόριμη» γεμάτη από τό ..άπηγορευμένο ποτόν! Ο γιατρός στό θέμα αυτό έγινε έξω φρενών. Έληξε τό καπέλλο του, θυμωμένος, για νά φύγη, χωρίς να πη λέξη. Τότε όμως άκουσε τόν δυστυχή έπίσκοπο νά του λέη με φωνή κλαψιόριμη :

— Γιατί θυμωεις γιατρό μου!... Μου άπηγόρευσε νά πινό και άκολουθήσα πιστά τήν εντολή σου... Δέν μου άπηγόρευσε όμως τό νά άποκαμβάνω με τά μάτια τις μοπιίλλιε με τό κρασί!... Τό έχω εδώ για νά τό βλέπω γιατρέ!... Τό πινό μόνον... με τά μάτια!...

***

Ο γιατρός του κ. ντε Μοντλονζών— άλλου διασήμου κρασοπατέρα τής έποχής του— έφέρθη με άκόμη περισσότερο σκληρότητα στον άλκοολικό άσθενή του. Κάποσε σάν ό πελατής του άρρώστισεν, από τό πολύ πινό, του άπηγόρευσε αυστηρώς νά έναβαλίη στό στόμα του κρασί, επί πλέον δάκτο έπέβαλε νάπλην μόλιχο νερό! Μόλις έφυγε ό γιατρός ή κωρία ντε Μοντλονζών, έσκευσε νά προσφέρει στον άνδρα τής έ'α μεγάλο ποτήρι γεμάτο καθαρό και θροσρό νερό. Ο άσθενής τό πήρε καρτερικότατα και τό έφερε στή χείλη του. Μόλις όμως έδοκίμασε τήν πρώτη γουλιά, τό έδωσε πίσω στή γυναίκα του, λέγοντάς της :

— Πάρ' το και φύλαξέ το γ' άλλουε. Έχω άκούσει έξερει, ότι δέν πρόει ποτέ ό άρρωστος νά κίνη... κατέχρηση τών γιατροκών που τό στήσηνε ό γιατρός!...

***

Μερμιοί νέοι — διηγείται ό 'Αθήναιοσ — έμείψαν κάποτε τέτοιο βερμιο όσος έχασαν τελείως τό λογικό τους και φαντασθήκαν από τό σπύτι τους, μέσα στό όποιο ευλόκοντο δέν ήταν παρά «πάρενος» πλοστή φυλακή!... Νομιζοντας, λοιπόν, ότι ήταν κωαδιουί πλεονεγε στό άνομιμο πέλαγος, και μάλιστα έν μέσω θαλασσοταραχής και ότι τό πλοιο τους κινούνε νά βυθισθί άρπαξαν διαπυλλα εύρεσιμονε κοινά τους και άρχισαν νάτά πετούν...κάτω άπ' τά παράθυρα, για νά...έλαφρώσουν, έτοι τό... κοράβι όπως έλεγαν!...

Έν τού μεταξύ τό πλήθος τό όποιον είχε συναθροισθί κάτω από τό σπύτι τους άρπαξε όλα τά πολύτιμα αυτά σκεχή και έπιπλωτά που τού... έφεσαν από τόν... ουρανό!...

Στά προσεγές φύλλα τής «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» έρχεται τό τρομακτικό καιμυτηράκι δασ μυθιστόρημα του Λουί Νεζάρ, του συγγραφέως του «Μέσου Πειρατού» και άλλων περιφημων μυθιστορημάτων. «Ο ΜΑΥΡΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ», «Ο Μαύρος Βρυκόλακας» θ' άφήση έποχή, θά σάς καταπλήξη, θά σάς τρομάξη, θά σάς κέρη νά φωνιάσετε!... Νά μεριά κεφάλιαί του. «Η πεντάμορφη Ταξειδιώτισ», «Ο αμπούπες κεννάνθρωπος», «Τό δωμάτιο των φτά νεκρών», «Ο τάφο άνοιγόν!...» «Τά μάτια του βρυκόλακα», κ.λ.π. κ.λ.π. Ίδού τώρα μοι τι πιστεύουν οι Έλληνες περί Βρυκόλακων από τό νεοεθικό διδάλιο του ίσριφ: Παπαζαφειροπούλου «ΗΘΗ και Έθιμα του Έλληνικού Λαού». «Ο βρυκόλακας κατά τήν ίδιαν τον λαό φέρει μιν τήν εικόνα του τεχνικότος, άλλάσει όμως μερηνί εις ζωα μεταβαλλόμενος πολλάκις, τό δέ σώμα αϊτου έστι σκληρότατο και άγριο». Έξήχεται ποτε τού ν'φου και κήθηται επ' αυτον. Μεταβαίνει άλλουε και εις τήν οικίαν αυτου και τών συγγενών, ζητεί φαγητόν τρώγει άερότατος, δτι εθρει. Βλέπουσι δ' έπίστε αυτον οι συγγενείς υπό διάφορα σχήματα και καταδιώκονται επ' αυτου. Καί εκ τούτου αναγκάζονται κατά τάς πρώτας του θανάτου ήμερας νά άρρηκνουν εν τή οικία του όταν διαδοθί ότι ό νεκρός «βρυκόλακας». Άκουσιον δι κροτον ώς δέριμος έξησο ανουσίμινου, όποτε και διν έμπαλίζεται αναμένον νά άποκειμηθώσι οι άνοηπόντες. διά ταυτα λέγεται ότι εν πάλλαιτορ έποχή και δεισιδαιμονεστέος χρόνος και εν χωριείο προ; απαλλαγίη και άνεση άνωροσσοε ό νεκρός ός εύρ όκετο όνομα μέλαν έζαν, και παρεδίθετο τή νυκί. Έγινοντο δέ και δειήεις και λειτοργία υπό αυτου όσος επαναλθί εις τά του Πλούτωνος βασίλεια, τήν αϊωνίαν αυτου κατοικίαν και απαλλαγίον των όληρών αυτου έπισκέψων!...